

LA CARTOIXA DE MONTALEGRE

Noves perspectives de recerca
de l'orde cartoixà a Catalunya

Xavier Pérez Gómez (ed.)



LA CARTOIXA DE
MONTALEGRE

LA CARTOIXA DE MONTALEGRE

Noves perspectives de recerca
de l'orde cartoixà a Catalunya

Xavier Pérez Gómez (ed.)



UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Edicions

QUADERNS
DE MONTALEGRE

Índex

Presentació. <i>La cartoixa de Montalegre, un viatge històric al Mont de l'Alegria</i> DIEGO SOLA GARCIA.....	9
Les monges agustines de Montalegre (segles XIII-XVI) XAVIER PÉREZ GÓMEZ.....	13
Vida i viatges de fra Joan de Nea (segle XV) ROBERT ÁLVAREZ MASALIAS	39
Pere Pau Coll, magnífic benefactor de Santa Maria de Montalegre (1656-1734) CARLES DÍAZ MARTÍ.....	63
La producció vitivinícola a la cartoixa de Montalegre (segles XV-XX) XAVIER PÉREZ GÓMEZ.....	77
La creu entre xiprers. Les fites de pedra de la cartoixa de Montalegre JORDI ÁLVAREZ DONISA	109

Presentació

La cartoixa de Montalegre, un viatge històric al Mont de l'Alegria

Diego Sola Garcia

Ens plau presentar-vos el segon volum de la col·lecció Quaderns de Montalegre, establint certa continuïtat amb el llibre col·lectiu *La presència cartoixana a Catalunya, segles XII-XX* (2022). La cartoixa de Santa Maria de Montalegre va ser fundada el 1415 a l'antic convent de monges agustines del mateix nom, al lloc on avui hi ha l'edifici de la Conreria. Aquest convent femení es troba ja documentat el 1241 i va romandre en aquell lloc fins al 1362, quan la comunitat es traslladà a Barcelona, tal com ens explica l'estudi de Xavier Pérez titulat «Les monges agustines de Montalegre, segles XIII-XVI». En aquell temps, l'indret es trobava al terme parroquial de Sant Fost de Campsentelles, com ho demostren diversos documents medievals i moderns, i de fet és en aquest punt on es troba la partió o termenal entre aquest municipi vallesà i el de Tiana.

Montalegre va ser una fundació o, més aviat, una continuació de la comunitat cartoixana de Vallparadís de Terrassa, a la qual s'hi afegiria uns anys després la de Sant Pol de Mar, al Maresme. No ens fa estrany l'elecció d'aquest lloc com a seu de comunitats contemplatives, atès el seu emplaçament privilegiat, en un coll enmig de turons, a la serralada de Marina, i amb unes vistes magnífiques tant al mar Mediterrani com a la comarca del Vallès, un paisatge suau, ple de pins i antigament també de vinyes. Mont Alegre o Mont de l'Alegria (*Montis Hilaris* o *Montis Alacris*) és un nom molt apropiat per a la seva ubicació, en plena natura, entre el cel i la terra, entre el mar i la muntanya, amb un clima temperat la major part de l'any, amb moltes hores de sol però també algunes de fred a l'hivern, especialment en aquelles llunyanes centúries.

Segons el consens historiogràfic, la petita comunitat de monjos terrasencs s'establí provisionalment a l'antic edifici de les monges agustines poc després de 1415, però de seguida començaren les obres de construcció de la cartoixa actual, a la falda sud de la muntanya, al terme de Tiana, on hi havia hagut el mas Rovira. La major part de les obres, especialment entre 1423 i 1459, foren dirigides per fra Joan de Nea, monjo valencià vingut de Portacoeli,

i del qual ens parla en el seu article Robert Álvarez Masalias. L'interessant treball d'Álvarez es basa en l'estudi de tres autors clàssics de l'orde (Civera, Vallès i Jaricot) i de documentació inèdita, especialment d'un manuscrit fins ara desconegut escrit per un monjo anònim que es conserva a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

És sobre aquesta etapa inicial del cenobi cartoixà on sorgeixen més dubtes i una certa controvèrsia a l'hora de determinar en quin moment la comunitat s'establí al monestir nou, és a dir, a l'emplaçament actual. Alguns afirmen que fou a partir de 1448, d'altres que va ser l'any 1463, quan s'acabaren les obres de l'església, i d'altres avancen molt més la data, malgrat que són suposicions no del tot comprovades documentalment.

La figura de fra Joan de Nea està envoltada d'una aurèola gairebé mítica en la història de Montalegre: un autèntic factòtum que va dirigir les obres, que va comprar terres i possessions, delmes i jurisdiccions com la de l'antiga baronia de Mogoda; un clergue que va ser nunci apostòlic i també ambaixador de la reina Maria, esposa d'Alfons el Magnànim, i un home polifacètic, treballador i dotat de grans habilitats, que va posar la cartoixa de Tiana al mapa dels monestirs de Catalunya i de la Corona d'Aragó.

Un altre personatge al qual aquest volum para atenció és Pere Pau Coll (1656-1734), un dels benefactors més destacats de Montalegre, que va fer una donació de diners molt quantiosa en vida. L'historiador badaloní Carles Díaz Martí ens explica que li fou concedida la sepultura a la capella dels Dolors, privilegi que és força excepcional, ja que els cartoixans no solen enterrar fidels en els seus cenobis. Díaz Martí aprofundeix en la figura d'aquest personatge —nascut a Alella— a partir de documentació inèdita, com el testament i l'inventari *post mortem*.

L'aportació que el segueix és la de Xavier Pérez Gómez sobre la producció vitivinícola de la cartoixa tianenca al llarg de quatre segles, un estudi molt detallat i documentat basat sobretot en l'anàlisi de la comptabilitat del monestir. Aquest article ens ofereix nombroses i curioses informacions, com ara l'especial estima que va sentir la reina Maria pel vi de Montalegre i pel tipus de vins que produïen els cartoixans, els cellers que tenien o els ingressos que obtenien de la venda de la seva abundant producció vinícola; un tema molt de moda en l'actualitat, el de la cultura del vi i la vinya, especialment en aquesta zona de la denominació d'origen Alella.

Finalment, tanca aquest volum el treball de Jordi Álvarez Donisa sobre les fites de pedra de Montalegre, un inventari força exhaustiu de les que ha anat trobant en els seus passeigs per les serralades de Marina i del Litoral al llarg dels últims anys. Unes excursions i caminades, sovint dificultoses, per llocs de difi-

cil accés, però que amb tenacitat i constància li han permès aplegar moltíssima informació a partir de la qual coneixerem amb més profunditat la ubicació de les propietats i terres de la cartoixa de Tiana, tant al Maresme com al Vallès, així com alguns dels plets que tingué amb altres institucions, com, per exemple, amb el monestir de Sant Jeroni de la Murtra.

A través de tots aquests estudis és possible fer un recorregut força extens en el temps per la història de la cartoixa de Santa Maria de Montalegre, des de la seva fundació a la primeria del segle xv fins a l'actualitat, l'única cartoixa catalana habitada avui per una comunitat religiosa. El Seminari Permanent del Grup d'Estudis Cartoixans de la Secció d'Història Medieval i Moderna de la Universitat de Barcelona i l'Associació d'Amics de la Cartoixa us ofereixen, doncs, amb aquest llibre, les aportacions més recents a la recerca i l'estudi de l'orde cartoixà a Catalunya i, molt particularment, de la cartoixa de Montalegre.

DIEGO SOLA GARCIA
Director de la col·lecció
Quaderns de Montalegre

Les monges agustines de Montalegre (segles XIII-XVI)

Xavier Pérez Gómez

CONTROVÈRSIA SOBRE LA FUNDACIÓ DEL MONESTIR

En alguns llibres i articles s'afirma des de fa temps que el convent o monestir de les monges de Montalegre, que es trobava a l'actual edifici de la Conreria, al terme de Tiana, ja existia el 1192, perquè aquell any aquesta comunitat hauria fet donació de les terres on es va fundar la parròquia de Sant Cebrià de Cabanyes, a l'actual terme de Sant Fost de Campsentelles.

En què es basava aquesta afirmació? Doncs en una hipòtesi llançada per l'historiador i sacerdot Salvador Pibernat en el seu llibre publicat a principis de 1936 sobre la parròquia de Cabanyes. Deia així:

Posseïdor el monestir de Montalegre de tantes propietats, és probable que hom acudiria a la superioritat exposant-li la idea, i la priora de la Comunitat, atenent la justa petició, aconsellant-se amb les monges descrites, farien donació de les terres. Adquirida la propietat i assegurada la vida parroquial, començaren l'obra. S'ignora l'any, però se sap que el venerable Ramon V bisbe de Barcelona el 3 de juny de 1192 consagrà l'església, dedicant-la a Sant Cebrià màrtir. [...] Consta també que a la priora de Montalegre se li concedí el privilegi del dret de patronat, cosa feta en agraïment i recompensa per haver-los cedit les terres.¹

D'aquests paràgrafs s'extreuen dues conclusions que han estat donades per certes per alguns historiadors i escriptors: primer, que la parròquia de Sant Cebrià de Cabanyes es va fundar i crear *ex novo* el 1192 i segon, que el convent de monges de Montalegre ja existia, per tant, el 1192.

Ambdues conclusions són errònies, com seguidament demostrarem. Pibernat, bon historiador per altra banda, desconeixia l'existència de molts documents (pergamins) que avui dia s'han catalogat i publicat i que ens donen

¹ Salvador Pibernat. *Notes històriques del Vallès. Parròquia de Cabanyes*. Badalona: Agrupació Excursionista de Badalona, 1936, pp. 19-20.

molta informació històrica que ell ignorava quan va redactar i publicar la seva obra. Cal notar també que Pibernat va fer aquestes afirmacions en condicional, és a dir, que ell mateix admetia que eren una suposició, una probabilitat no confirmada.

El següent historiador que va seguir aquesta teoria del segle XII, basant-se segurament en Pibernat, fou Epifani de Fortuny, baró d'Esponellà, que en un article publicat a la revista *Tiana* el 1958 va escriure:

La primera vez que aparece históricamente el nombre de Montalegre unido a la advocación de la Virgen es en 3 de junio de 1192, fecha en la que el obispo de Barcelona segregó de la Iglesia parroquial de Sant Fost Capcentelles, años antes consagrada, en 4 de diciembre de 1141, la Iglesia de San Cipriano. En el acta se hace constar que el terreno elegido para edificar el nuevo templo era propiedad de las llamadas Germanes de Nostra Senyora de Montalegre, cuya priora en nombre propio y de la comunidad, cedió las tierras necesarias, a cambio de cuya merced el obispo les concedió el patronato.²

Com veurem després, l'acta de consagració de 1192 no diu res de tot això. Seguidament passem a aportar les proves documentals i bibliogràfiques que demostren i refuten l'error comès tant per Salvador Pibernat com per Epifani de Fortuny:

1. La parròquia de Sant Cebrià de Cabanyes ja existia com a mínim al segle XI, tal com ho prova un document notarial en pergami del 6 de juliol de 1085 conservat a l'Arxiu de la Catedral de Barcelona. Hi llegim: «alteram tuam terram in parrochiam Santi Cipriani de Capannis Superioribus...».³

Per tant, la consagració de 1192 devia respondre a una remodelació, reconstrucció o ampliació del temple, cosa ben factible si s'observa la fàbrica actual, on es veuen clarament dos tipus de carreus o pedres molt diferents: unes rústegues i irregulars, que podrien ser del segle XI, i unes altres, molt ben escairades, rectangulars, que serien de finals del segle XII. Era costum que quan es feia

2 Baró d'Esponellà. «Notas para la historia de Tiana. Siglos XIII-XIV Santa María de Montalegre», *Tiana* (revista de la Catequística Parroquial), núm. 59, juliol de 1958, p. 3. Lluís Martínez. *La Conreria de Montalegre*. Seminari Menor, 1986, mecanoscrit, pp. 3 i 13. Miquel Jaumot. *Serralada de Marina. La Conreria*. Guia del Parc. Barcelona: Raval-Pòrtic, 2017 (2a edició), pp. 49, 58 (Jaumot diu que les monges estigueren a Montalegre del segle XII al XIV i, en canvi, en un altre moment afirma que el 1247 començaren a edificar el seu monestir).

3 Carme Ballart i altres. *Diplomatari de la Catedral de Barcelona*. Barcelona: Fundació Noguera, 2006, vol. IV, doc. 1458.

una gran ampliació o remodelació d'un temple se'n fes una consagració. No es creava una nova parròquia, sinó que es consagrava un nou temple sobre un de preexistent.

Més encara, al mateix fons de pergamins de la Catedral també n'hi ha uns quants del segle x que ja parlen del terme de Cabanyes, tot i que sense esmentar les paraules *parròquia* o *església*: un, del 18 de setembre de 964, diu: «in comitato Barchinona, in termine Cabanellas Superiores» i l'altre, del 27 de maig de 980: «in comitato Barchinonense, in Vallense, in terminio de Cabannellas». Cal dir, però, que aquest topònim es podria traduir per Cabanyelles, tot i que el transcriptor i editor del diplomatari, el canonge Angel Fàbrega, l'identifica sens dubte amb Cabanyes, al Vallès.⁴

Passa el mateix amb la parròquia de Sant Fost. Tot i que l'acta de consagració que es coneix és de 1141, es conserven diversos pergamins que ens diuen que aquesta església i parròquia ja existia a finals del segle x, com ara un document del 30 de gener de 978: «in Camp Senteges, apud ipsa parrochia».⁵ I ja més abundants les notícies al segle xi: anys 1001, 1005, 1028, 1058. Per exemple, en el document de 1028 es llegeix: «et per reliquias Sancti Faustus martir, cuius basilica cita est in comitatum barquinonense, in Vallense, in villa vocita Camposenteges, supra cuius sacro santo altario...».⁶

2. El monestir de monges de Santa Maria de Montalegre no està documentat històricament fins al 28 de desembre de 1241, quan un document conservat a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (ACA) ens diu que aquell any s'estava construint el convent al lloc situat al costat del castell de Montalegre, en una peça de terra que donaven Geralda de Campsentelles i el seu marit Ferrer de Vilanova:

Damus de presenti et offerimus per nos et nostros [...] domino Deo et domui Sancte Marie de Monte Alegre et deodatis eiusdem domus [...] quandam peciam terre in qua domus edificantur [...] quandam aliam peciam terre que vocatur de Fonte sitam iusta castrum de Monte Alegre.⁷

4 Àngel Fàbrega Grau. *Diplomatari de la Catedral de Barcelona*. Barcelona: Capítol de la Catedral, 1995, pp. 275, 328, 329 (docs. 80 i 128).

5 Frederic Udina. *El Archivo Condal de Barcelona en los siglos IX-X*. CSIC, 1951, doc. 182, pp. 359-361 i *Catalunya Carolíngia*, vol. VII, doc. 688, p. 643. També el menciona Mn. Josep Mas a: «La consagració de l'església de Sant Faust de Capcentellas», *El Correo Catalán*, 29 d'agost de 1926, p. 4.

6 Àngel Fàbrega Grau, *ibidem*, vol. I, doc. 11, vol. I, doc. 58, vol. II, doc. 421, vol. III, doc. 966.

7 ACA, Ordes Religiosos (OR), pergamins de Montalegre, carpeta 7, núm. 329 (publicat també per Robert Álvarez Masalias. *Diplomatari de Nostra Senyora de Montalegre*. Barcelona: Fundació Noguera, 2022, pp. 255-257).

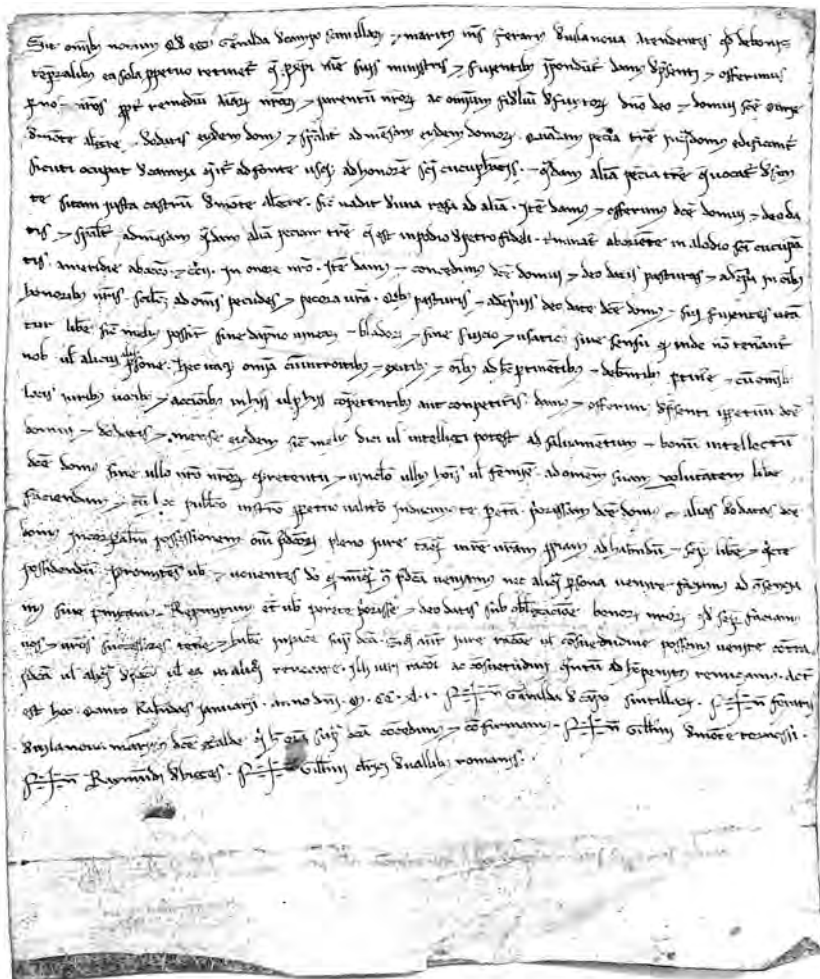


Figura 1. Pergamí de 1241 en el qual es diu que s'estaven edificant les cases del monestir de Montalegre (ACA, Monacals, Montalegre, perg. 329).

Aquesta donació fou ratificada el 1247 pel bisbe de Barcelona, Pere de Centelles. El document de 1247 explica que les cases del convent de Montalegre ja es trobaven edificades «dicte domus de Monte Alacri sunt hedificate». Queda molt clar, doncs: el pergamí de 1241 utilitza el verb *edificantur* (s'estan edificant) i el de 1247 utilitza *hedificate* (ja s'han edificat).

Un altre document important és un petit pergamí també conservat a l'ACA i datat el 31 de juliol de 1250 on es fa constar que el bisbe Pere mateix consagrà en aquell dia l'altar de Montalegre dedicat a la Verge Maria:

Pridie calendas augusti anno Domini millesimo ducentesimo quinquagesimo frater Petrus, Dei gratia barchinonensis episcopus, consecravit hoc altare ad honorem beate et gloriose Virginis Marie, reponens ibi reliquias sanctorum in pixide inclusas et corpus Domini pretiosum.⁸

Per tant, podem concloure que entre 1241 i 1250 el monestir femení de Montalegre donava els seus primers passos de vida i es consolidava, primer construint les edificacions del cenobi i, finalment, amb la solemne consagració de l'altar pel bisbe. Aquesta comunitat de monges agustines abandonà el 1362 el vell convent de Montalegre (avui edifici de la Conreria) i marxà a Barcelona.

Cal puntualitzar també que el 1230 ja devia existir una capella o ermita a Montalegre, segons consta en el testament de Bernat de Campsentelles, on es parla de Santa Maria de Montalegre, a la qual va donar diners i la voluntat que hi cremés dia i nit una espelma en record de la seva ànima. Al mateix testament el cavaller Bernat, que estava a punt de morir a Mallorca, feia també donacions a l'església de Sant Fost i a la Catedral de Barcelona, a més de donar també el cos i les armes a la Milícia del Temple.⁹

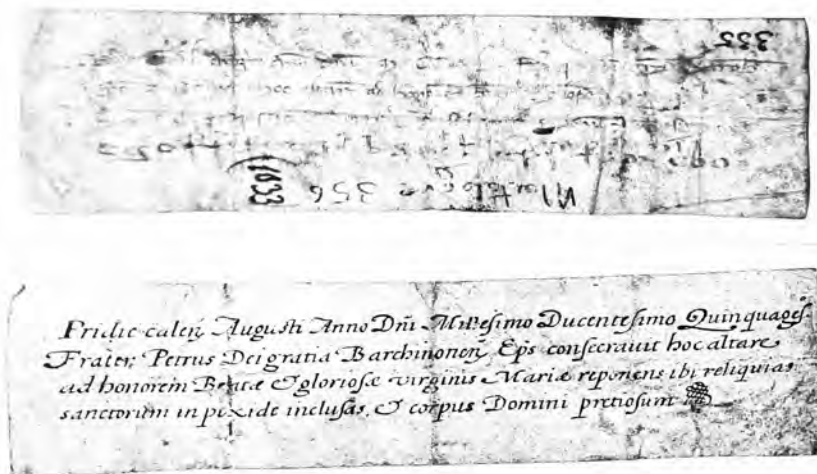


Figura 2. Petit pergami de 1250 on consta la consagració de l'altar de Montalegre per part del bisbe de Barcelona (ACA, Monacals, Montalegre, perg. 356).

8 ACA, OR, Montalegre, pergami 356 (publicat també per Robert Álvarez. *Diplomatari de la cartoixa de Montalegre (1200-1265)*. Barcelona: Fundació Noguera, 2022, pp. 311-312.

9 Xavier Pérez Gómez. «Bernat de Campsentelles, els templers i la conquesta de Mallorca», *Notes*, vol. 39, Mollet del Vallès, 2024, pp. 39-52. / Xavier Pérez Gómez. «Breu història de la Conreria», *Notes*, vol. 11, 1997, pp. 59-68 (aquí afirmàvem que el convent de monges es va instal·lar a la Conreria vers el 1247).

3. Un tercer document clau és l'acta de consagració de Sant Cebrià de Cabanyes, de 1192, conservada també a l'ACA. Hi surten tots els benefactors de la parròquia de Cabanyes i es descriuen els seus límits terminals. Hem estudiat i transcrit literalment aquest document. Doncs bé, en cap moment s'esmenta cap monja, ni priora, ni cap monestir, ni tan sols hi apareix el topònim de Montalegre quan es donen les afrontacions, ni tampoc cap cessió de terres feta per les monges.¹⁰ Aquest silenci seria ben estrany si les religioses haguessin donat les terres a la *nova* parròquia o si hi limitessin. Però el silenci és molt lògic: no hi surt esmenat ni el monestir de Montalegre ni cap monja perquè senzillament no existien i no van tenir cap intervenció ni en la consagració de 1192 ni en la creació o fundació de la parròquia de Cabanyes, parròquia i església que, per altra part, com hem demostrat, ja existien al segle XI.

4. El quart document clau per ratificar la nostra teoria és el llibre *Speculum* de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona que l'historiador Pibernat esmentava en nota de peu de pàgina per justificar la seva possible hipòtesi. Doncs bé, hem transcrit i estudiat a fons aquest registre o *Speculum* en les pàgines dedicades a les parròquies de Sant Fost i Cabanyes i en cap moment es diu que les monges intervinguessin en la suposada fundació de 1192. Només es diu que la priora de Montalegre va rebre del bisbat de Barcelona el 1256 la donació d'unes rendes determinades i el dret de patronat de la parròquia de Sant Fost.

Cal dir que els primers anys aquesta comunitat era de dones deodates, tal com consta al document de 1241. Podria tractar-se de monges beguines, això és, contemplatives però a la vegada actives, que cuidaven pobres, malalts, infants i persones grans. En un principi no feien vots de castedat o clausura. Posteriorment, sembla que el 1256, adoptaren la regla de sant Agustí.

¹⁰ Xavier Pérez Gómez. «L'acta de consagració de Sant Cebrià de Cabanyes». *Noces d'or del temple parroquial i VIII Centenari de l'església de Cabanyes*. Parròquia de Sant Fost, 1992, pp. 39-46. Vegeu també del mateix autor: *Diplomatari de la cartoixa de Montalegre (segles X-XII)*, Barcelona: Fundació Noguera, 1998, pp. 207-209. També: Ramon Ordeig. *Les dotalies de les esglésies de Catalunya*, vol. III, 2002, doc. 423, pp. 246-247. El pergamí conservat a l'ACA és una còpia autèntica de 1438.

VINCULACIÓ DE MONTALEGRE AMB LA PARRÒQUIA DE SANT FOST

Com acabem de dir, el 1256, en concret el 29 de gener, el bisbe de Barcelona, Arnau de Gurb, va donar a les monges de Montalegre el dret de patronat de la parròquia de Sant Fost (dret a elegir i presentar el rector que el bisbe després confirmava) i algunes rendes que hi corresponien, en concret una part dels drets d'estola (honoraris pels baptismes, matrimonis, exèquies i sepultura) i també una part dels delmes, ofrenes i donacions. Les monges, al mateix temps, prometien perpètua obediència i submissió al bisbe de la Ciutat Comtal. El document és molt clar quan diu que el dit monestir es trobava al terme parroquial santfostenc:

Constat tamen quod Arnaldus Barcinonensis episcopus 4 kalendas februarii 1256 donavit monasterio seu domui sororum Sancta Maria de Montalegre ecclesiam Sancti Fausti in cuius parochia ipsum monasterium [est], quod ad omnia temporalia iure concedimus et donamus [...]. Expressum est in preludeo ecclesiam Sancti Fausti fuisse iuris patronatus Priorissa Monasterii Montis Alacris cui successit Rector Seminarii [...].¹¹

A l'Arxiu Diocesà un altre document relatiu al mateix assumpte de la donació de 1256 reafirma la ubicació del monestir en terres santfostenques: «sororum ecclesiam Sancti Fausti in cuius parochia ipsum monasterium est constructum quod ad omnia temporalia perpetus iure concedimus et donamus de prenominato capituli nostri simili [...]».¹²

Aquests drets sobre la parròquia de Sant Fost van provocar algunes friccions amb el bisbat de Barcelona, com quan el 1319 el bisbe Ponç de Gualba va voler nomenar directament el rector d'aquesta parròquia vallesana. Però va haver de rectificar perquè la priora de Montalegre va reivindicar els seus drets i finalment va ser ella qui va nomenar el responsable parroquial, en aquest cas el vicari Bernat Egidi.¹³

¹¹ ACB, Registre *Speculum Decanatus Vallensis*, folis 391 i 395.

¹² ADB, Registre *Collationum*, vol. II, folis 124-125. El document diu que es donen a les monges totes les coses temporals a dret perpetu, però sembla que els rectors i els nous senyors, i més essent religiosos, acostumaven a pactar el repartiment de rendes. No consta que en el cas de Sant Fost les monges rebessin els delmes, almenys no entre 1434 i 1593 quan, tenint encara vigent el seu dret de 1256, no els cobraven.

¹³ Josep M. Martí Bonet. *La priora de Montalegre, mestressa de Sant Fost*. Parròquia de Sant Fost, XX Diada de la Parròquia, 1976, opuscle de 6 pàgines. Mn. Martí m'explicà que al rector, per assegurar-se la subsistència, se li permetia en aquests casos retenir un tros de terra de conreu o *massa*. I que

La vinculació, doncs, del monestir de monges de Montalegre amb la parròquia de Sant Fost era triple: primer, perquè es trobava en el seu terme, a l'actual Conreria; segon, perquè els senyors de Campsentelles van donar el solar o terreny on es va edificar el convent; i tercer, perquè el 1256 el bisbe de Barcelona va donar a la priora el dret de patronat i algunes rendes sobre la parròquia santfostenca. El 1362 aquestes monges agustines es traslladaren a Barcelona i quan es dissolgué la comunitat el 1593 tots els béns i drets d'aquestes religioses van passar al Seminari Conciliar, el qual devia renunciar al dret de patronat o presentació del rector de la parròquia de Sant Fost, perquè aquest dret va passar al bisbe.¹⁴

Com ja hem dit abans, l'actual edifici de la Conreria es trobava, des del segle XIII i fins a la desamortització de 1835-1836, en el terme de Sant Fost de Campsentelles, com ho demostren nombrosos documents medievals i moderns.¹⁵ Si us hi fixeu, el restaurant del Cau, que es troba a la mateixa alçada, pertany a Sant Fost, i en canvi l'antic Seminari Menor (avui casa de colònies i alberg de la Conreria) és situat, per pocs mestres, al terme de Tiana. És en aquest cim de la Conreria on sempre hi va haver el convent de les monges, als segles XIII i XIV. De fet, els documents dels mateixos cartoixans també afirmen que era a la Conreria on havien estat les monges i on es van instal·lar ells provisionalment quan van arribar-hi el 1415.

La vinculació de la parròquia de Sant Cebrià de Cabanyes amb les monges va ser molt posterior i era donada de retruc, perquè el 1504 aquesta parròquia va ser agregada com a sufragània a la de Sant Fost de Campsentelles, a causa de la seva poca feligresia. Una anotació al mateix llibre *Speculum* abans esmentat deixa ben clar que el dret de patronat era només sobre la parròquia santfostenca, i no tenia res a veure amb la de Cabanyes, el rector de la qual era nomenat pel bisbe de Barcelona (el text diu literalment per dos cops que era *de lliure*

normalment els delmes quedaven fora d'aquestes donacions, però que podia variar en cada cas (27 de març de 2024).

14 Josep M. Martí Bonet. *Ibidem*, p. 2. L'autor també opina en aquest article que el monestir de monges de Montalegre es devia fundar a la primeria del segle XIII. En un article posterior, Mn. Martí Bonet diu que les monges també reberen drets sobre les parròquies de Cabanyes, Martorelles i la prepositura de Cardedeu (*Noces d'argent del Dia de la Parròquia*, Sant Fost, 1982).

15 ADB, *Speculum Ecclesiae Barcinone*. Campillo, vol. 5, foli 391: Donació de 1256: «domui sororum Sancte Marie de Montalegre, ad sustentationem earundem sororum, ecclesiam Sancti Fausti, in cuius parochia ipsarum monasterium erat constructum». / ACA, Monacals, Montalegre, pergami de 2 d'agost de 1400: «Fratrum heremitarum habitantium et servientium Deo in monasterio sive domo Beate Marie de Montalacri, in parochia Sancti Fausti, in diocesis et vicarie Barchinone...» / Plànol de finals del segle XV que es trobava l'arxiu del Baró d'Esponellà: «Casa o convent dit de Montalegre vuy Conreria, de pertinència de Campsentellas en lo terme de Sant Fost» (Frederic Ribas. *Studia Monastica*, 1976).